

Hebzucht

Colofon

ISBN: 978 94 6365 331 2

1e druk 2021

© 2021, Joop Hoekman

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Hebzucht

Joop Hoekman

Voor Hennie,
de liefde van mijn leven

Voorwoord

Jaarlijks verdwijnen in ons land honderden personen van wie na korte tijd het grootste deel gelukkig weer gezond en wel terugkeert. Dit soort verdwijningen heeft veelal te maken met relatieproblemen, of persoonlijke omstandigheden, of het gaat om jongeren die op de één of andere manier onvrede hebben met hun naaste leefomgeving of familie. Verder zijn er helaas ook mensen die verdwijnen van wie later blijkt dat ze zichzelf van het leven hebben beroofd en in die gevallen is dat voor hun familie en vrienden natuurlijk een regelrecht drama.

Van een klein aantal personen dat verdwijnt wordt echter nooit meer iets gehoord en na een vruchteloos onderzoek door de politie en familie lijkt het alsof deze mensen van de aardbodem zijn verdwenen. De rest van de wereld gaat over tot de orde van de dag, maar familie en vrienden blijven vaak tegen beter weten in hopen op een onverwachte terugkeer van de verdwenen persoon. Deze raadselachtige verdwijningen slaan vaak diepe emotionele wonden bij degenen die in vertwijfeling achterblijven.

Soms komt aan die onzekerheid een einde omdat het lichaam van de verdwenen persoon na een lange periode alsnog levenloos wordt teruggevonden. Helaas komt het ook voor dat er nooit meer een teken van leven van zo'n persoon wordt vernomen. De situatie voor de achterblijvers die met die onzekerheid verder moeten leven, is ronduit dramatisch.

In deze misdaadroman heb ik een mysterieuze verdwijning als uitgangspunt genomen en natuurlijk is het verhaal fictief, maar het laat toch zien op welke manier de directe omgeving van de persoon die verdwenen is omgaat met die verschrikkelijke gebeurtenis.

De maatschappij moet altijd aandacht blijven houden voor de mensen die zomaar verdwenen. Vaak heeft een raadselachtige verdwijning toch een reden en soms is er een relatie met de al dan niet georganiseerde criminaliteit.

Joop Hoekman

Proloog

Het gezicht van Tom Meijer, teamchef bij de recherche van de nationale politie, toonde de sporen van langdurig slaapttekort. Zijn blauwgrijze ogen hadden een doffe uitstraling en zijn huid had een grauwe tint. Hij voelde zich lusteloos en brak. Met zijn handen veegde hij over zijn gezicht als wilde hij de vermoeidheid wegstrijken, maar dat had natuurlijk niet het gewenste effect. Hij sperde zijn ogen wagenwijd open en zuchtte een keer diep. De laatste week was zijn energie volledig opgeslokt door de intensieve activiteiten van het rechercheteam waaraan hij leiding gaf. Het team was erin geslaagd een criminele groep die bestond uit een viertal rasboeven, achter slot en grendel te krijgen.

Het was vier uur in de middag en het liefst ging hij naar huis, maar dat was nog niet aan de orde. Over een kwartiertje stond er nog een gesprek gepland met twee rijksrechercheurs. Hij wist niet exact waar dat gesprek over zou gaan. Volgens hem had het te maken met een klacht van één van de aangehouden verdachten. Bij de aanhouding van die verdachte was door leden van Toms team nogal wat geweld gebruikt en daarover had de man een klacht ingediend. Conform de daarvoor geldende regels werd dat soort klachten onderzocht door de rijksrecherche.

Tom keek op zijn horloge en besloot alvast zijn computer af te sluiten. Na het gesprek wilde hij direct naar huis, maar naar later zou blijken was dat helaas een illusie.

Het gesprek met de rijksrechercheurs zou plaatsvinden in de kamer van zijn baas, commissaris Leo Oosterom. Toen hij diens kamer binnenliep, wachtte hem een onaangename verrassing. Even fronste Tom zijn wenkbrauwen toen hij zag dat naast de commissaris en de beide rijksrechercheurs ook nog twee geuniformeerde collega's in de kamer aanwezig waren. Hij kende deze mannen niet en vroeg zich af waar hun aanwezigheid toe diende. Op uitnodiging van Oosterom ging Tom op de niet-bezette stoel aan de vergadertafel zitten.

Hij kreeg een vreemd, onbehaaglijk gevoel en de spanning borrelde razendsnel naar boven. Vertwijfeld vroeg hij zich af of het komende gesprek misschien zou gaan over de raadselachtige verdwijning van zijn vriendin Natasja. Zij was een aantal weken geleden spoorloos verdwenen en een intensieve zoektocht naar haar had vrijwel geen enkel concreet aanknopingspunt opgeleverd. Het leek alsof ze zonder een verklaarbare reden zomaar van de aardbodem was verdwenen. Hij kende haar pas vijf maanden en in die periode was Natasja steeds belangrijker voor hem geworden.

Geconcentreerd en met een vragende blik in zijn ogen keek Tom in de richting van zijn chef en hij kon zich vergissen, maar ook Oosterom zag er wat gespannen uit. Allerlei gedachten schoten er door zijn hoofd. Zouden ze inderdaad iets meer weten over de verdwijning van Natasja? Nachtenlang had hij wakker gelegen en zijn hersenen gepijnigd met het zoeken van aanknopingspunten die zouden moeten leiden naar de hereniging met zijn geliefde.

Na een korte en vreemd aanvoelende stilte zei Oosterom:

“Tom, ik zie aan je gezicht dat je nieuws verwacht over Natasja, maar helaas er is nog steeds geen spoor van haar gevonden en dat is natuurlijk verschrikkelijk.”

Even schraapte Oosterom zijn keel en de woorden die hij daarna uitsprak, sloegen bij Tom in als een bom. “Het spijt me dat ik je het volgende moet zeggen” en terwijl hij met indringende ogen naar Tom keek, vervolgde hij met een vrijwel emotioneel klinkende stem “en ik kan het alleen maar op een zakelijke manier vertellen Tom, maar je bent nu aangehouden omdat je ervan verdacht wordt betrokken te zijn bij de verdwijning van Natasja.”

Het duurde even voordat deze woorden tot Tom doordrongen. Helemaal sprakeloos keek hij naar Oosterom en hij wilde wel uitschreeuwen dat zijn aanhouding complete onzin was. Hij wist het zeker, hij had absoluut niets te maken met haar verdwijning. Helaas liet zijn stem hem op dit moment totaal in de steek en kwam er vooralsnog geen enkel woord over zijn lippen. Waar kwamen die krankzinnige ideeën vandaan? Allerlei

emoties schoten door zijn hoofd. Hij had immers niets met haar verdwijning te maken?

Na een korte, gespannen stilte kon Tom zijn stem weer gebruiken en schreeuwend riep hij met een fel oplaaierende boosheid in zijn stem: “Zijn jullie helemaal gek geworden! Natasja is mijn grote liefde en haar verdwijning heeft mijn leven tot een hel gemaakt.”

Onverwacht stond hij op, smet de stoel waarop hij had gezeten vol agressie naar achteren en briesend van woede schreeuwde hij: “Ik stap op en vanaf nu ga ik me alleen maar bezighouden met de zoektocht naar Natasja.”

Helaas voor Tom zou vrijwillig weggaan uit de kamer van Leo Oosterom niet gaan. De beide geüniformeerde collega’s kwamen in actie en even ontstond er een dreigende situatie, maar gelukkig lukte het Oosterom om Tom na een verhitte discussie weer een beetje rustig te krijgen.

Een kwartiertje later verliet Tom als gearresteerde verdachte zwaar aangeslagen de kamer van zijn chef en werd hij overgebracht naar het Huis van Bewaring in Zutphen. Er volgde een autorit waarvan de herinneringen blijvend in zijn geheugen zouden staan gegrift.

Hoofdstuk 1

Drie maanden eerder

Natasja gaf Tom een warme zoen op zijn lippen. Ghaast pakte ze haar schoudertas en zei: “Ik moet opschieten, want ik ben al een beetje laat,” en glimlachend voegde ze eraan toe: “Ik beloof je dat ik vanavond voor zeven uur thuis zal zijn en dan kunnen we samen eten.”

Tom keek met een verliefde blik naar Natasja, die ghaast zijn huis verliet en even later in haar rode Volkswagen Golf, iets te veel gas gevend, de straat uitreed. Natasja was verpleegkundige in het Gelre Ziekenhuis in Apeldoorn en deed haar werk voornamelijk op de ic-afdeling. Ze kenden elkaar nu een paar maanden en Tom was ontzettend gelukkig met zijn nieuwe liefde. Een aantal jaren geleden was hij gescheiden en daarna was er af en toe wel een vriendin in zijn leven geweest, maar aan een echte klik had het ontbroken. Die was er wel toen hij Natasja ontmoette. Dat was gebeurd op de parkeerplaats van de Gamma en de aanleiding van hun kennismaking was vanwege een ongelukkige actie van Tom geweest.

Tom was thuis bezig met de renovatie van zijn tuinhuisje en had daarvoor bij de bouwmarkt een paar lange tuinplanken gehaald. Op de parkeerplaats voor de bouwmarkt was hij bezig de gekochte planken op de door hem gehuurde aanhangwagen vast te sjoeren. Op dat moment was het nogal winderig en volkomen onverwachts schoot een van de planken uit zijn handen en klapte tegen de achterkant van een rode Volkswagen Golf, die naast zijn aanhangwagen stond geparkeerd. Tom was geschrokken, maar gelukkig viel de schade mee. In de achterklep van de auto was alleen een klein maar toch duidelijk zichtbaar deukje ontstaan. Hij had binnensmonds gevloekt en ghaast sjoerde hij de planken vast op de aanhangwagen. Het was rustig op de parkeerplaats en de eigenaar van de rode Golf was in geen velden of wegen te bekennen.

Eigenlijk was het een deukje van niks, maar Tom vond dat hij het niet kon maken om de door hem veroorzaakte schade niet te melden. Even stond hij besluiteloos te wachten, maar al snel duurde hem dat te lang. Hij liep naar zijn auto, pakte een stukje papier en krabbelde daar zijn naam en telefoonnummer op, en vermeldde verder dat door zijn toedoen de achterklep van de Golf was beschadigd.

Net op het moment dat hij als een parkeercontroleur het briefje achter een van de ruitenwissers van de Golf wilde schuiven, kwam er een jonge vrouw aan lopen. Tom rechtte zijn rug en keek glimlachend naar de vrouw, die eigenlijk geen aandacht aan hem schonk en direct aanstalten maakte het portier van de rode Golf te openen. Om haar aandacht te trekken stak Tom zijn hand op. Ze keek een beetje verbaasd naar Tom, die met het briefje nog in zijn hand een beetje een klungelige indruk maakte.

“Is er iets?” vroeg ze quasi onverschillig. Tom haalde zijn schouders op en keek glimlachend naar haar gezicht. Door haar vriendelijke uitstraling had ze meteen indruk op hem gemaakt.

“Niet iets schokkends,” klonk zijn rustige stem, “maar ik had net een beetje pech. Bij het laden van de planken op de aanhangwagen heb ik een deukje in de achterklep van je auto veroorzaakt en omdat ik niet wilde wachten, had ik een briefje gemaakt met mijn naam en telefoonnummer erop, zodat ik je de kosten van de reparatie kan vergoeden.” En terwijl hij zijn schouders ophaalde, zei hij verder:

“Maar je bent er al, dus ik zal even laten zien wat de schade is.”

“Dat is netjes van je,” klonk haar gemeende reactie. Ze stak haar hand in de richting van Tom en stelde zich voor:

“Ik ben Natasja. De schade zal toch wel meevallen hoop ik?”

Tom was aangenaam verrast door de uitstraling van de jonge vrouw. Hij schatte Natasja een jaar of vijf jonger dan hijzelf en met haar halflange donkerblonde krullen vond hij haar een aantrekkelijke en knappe vrouw. De onverwachte ontmoeting

duurde tot teleurstelling van Tom niet erg lang. Ze nam zijn briefje in ontvangst en zei dat ze de schade zou laten repareren en hem zou informeren wat de kosten daarvan waren.

Hun tweede ontmoeting duurde tot Toms tevredenheid gelukkig wat langer. Voor de afwikkeling van de schade en het invullen van het schadeformulier had hij even telefonisch contact met Natasja en bij de ontmoeting die daarop volgde, raakten ze onverwachts in een plezierig gesprek verwickeld. Dat had het begin gevormd van een langzaam groeiende romance. Een romance die al snel veranderde in een stormachtige liefdesrelatie. Beiden hadden er alle vertrouwen in dat hun relatie nog verder zou groeien en er werden zelfs plannen gemaakt om te gaan samenwonen. Ze hadden daar regelmatig over gesproken, maar omdat ze allebei de afgelopen periode nogal waren opgeslokt door drukke werkzaamheden hadden ze die concrete stap nog niet gemaakt.

Hij verlangde naar een situatie waarin Natasja altijd in zijn nabijheid zou zijn. Ze hadden afgesproken het komende weekend de knoop door te hakken en een definitieve datum te plannen voor wanneer Natasja bij hem zou intrekken. Tom had daarover wel een beetje een roze wolkgevoel, maar dat vond hij alleen maar prettig. Deze relatie gaf hem nieuwe energie en voor het eerst na zijn scheiding had hij het gevoel de juiste vrouw te hebben gevonden. Hij was niet zo'n rokkenjager en de relaties met de twee vriendinnen die hij na de scheiding had gehad, waren oppervlakkig gebleven en hadden niet geleid tot een echte vaste relatie. Hij was ontzettend blij dat Natasja in zijn leven was gekomen en zijn hart had veroverd.

Helaas zou het verdere verloop van deze plezierige levensfase een dramatische wending nemen. Een wending die zijn leven en gevoelswereld totaal op de kop zou zetten. Het begin van alle ellende ontstond op de avond dat Natasja niet op het afgesproken tijdstip bij Tom thuiskwam. Hij was niet direct ongerust. Het overkwam hen allebei wel vaker dat ze door onverwachte gebeurtenissen op het werk wat later thuiskwamen dan gepland. Op zich was dat niet iets om je ongerust over te maken, hooguit

was het af en toe vervelend wanneer een van beiden het avondeten had klaargemaakt en op de ander zat te wachten. Maar ja, voor die situaties was gelukkig de magnetron uitgevonden. Meestal werd er dan even een telefoontje gepleegd of een appje gestuurd en kon degene die thuis was er rekening mee houden.

Maar vanavond, vanavond was dat anders. Natasja had niet even gebeld en zich verontschuldigd voor haar late thuiskomst. Het bleef stil, angstvallig stil. Dit keer kwam er geen telefoontje of een appje. Hij had haar inmiddels al een paar keer gebeld, maar kreeg iedere keer haar voicemail.

“Verdorie,” mompelde hij in zichzelf nadat hij voor de vierde keer haar warme stem op de voicemail hoorde. Hij had juist zo zijn best gedaan en voor die avond een heerlijke macaronischotel bereid. Geen culinair hoogstandje, verre van dat zelfs, maar hij had zich toch behoorlijk uitgesloofd en was best een beetje trots toen hij een hapje van de schotel had geproefd. Natasja was gek op Italiaans eten en Tom vond het gerecht goed geslaagd. Ze hadden afgesproken dat Natasja uiterlijk rond zeven uur thuis zou zijn en Tom had ervoor gezorgd dat de maaltijd op dat tijdstip klaar stond.

Naarmate de tijd verstreek werd zijn humeur er niet beter op. Te laat komen door onverwachte omstandigheden op het werk hadden ze beiden ingecalculeerd en altijd was er dan even telefonisch contact, maar nu kwam er geen enkel signaal en dat was nog nooit gebeurd. Rond een uur of acht werd Tom zelfs een beetje boos. Hij had zich juist zo verheugd op deze avond. Vanavond zouden ze definitief gaan plannen wanneer Natasja bij hem zou intrekken en de gedachte daaraan had de hele dag in zijn hoofd rondgezongen. Zijn eigen werkdag was gelukkig rustig verlopen. Hij was op tijd naar huis gegaan en had een paar drukke werkweken achter de rug. Als teamleider van een grootschalig rechercheonderzoek had hij ervoor gezorgd dat het omvangrijke dossier waarin de resultaten stonden van een onderzoek naar een criminele organisatie die zich bezig had gehouden met grootschalige hennepcultuur, binnen de afgesproken tijd doorgestuurd naar het Openbaar Ministerie. Volgende week had hij overleg met de parketsecretaris die namens de of-

ficier van justitie de zaak voor een toekomstige rechtszitting zou voorbereiden.

Tom was tevreden over de inhoud van het dossier. Hij vond dat hij samen met zijn teamleden een onderzoekdossier had afgeleverd waarin de bewijzen tegen de groep verdachten uitstekend waren onderbouwd. Tijdens de evaluatie van het onderzoek had hij zijn teamleden dan ook een compliment gemaakt voor de vakkundige manier waarop het onderzoek was uitgevoerd. Twee financieel rechercheurs zouden nog een aanvullend ontnemingsdossier samenstellen en Tom was ervan overtuigd dat dat zou resulteren in een puike ontnemingsvordering. Tijdens het onderzoek hadden ze al beslag gelegd op de nodige vermogensbestanddelen, bestaande uit vele tienduizenden euro's aan cashgeld en drie dure auto's. Al met al een geslaagd onderzoek.

Zijn humeur werd er intussen niet beter op. Geërgerd pakte hij zijn mobieltje om voor de zoveelste keer het telefoonnummer van zijn vriendin aan te tikken, maar even bleef zijn vinger boven het display zweven en op het laatste moment besloot hij dat niet te doen. Zuchtend schudde hij zijn hoofd en schoof zijn mobieltje over het tafelblad van zich af. Hij moest toch maar gewoon afwachten wanneer het haar behaagde om hem te bellen. Morgen hadden hij en Natasja een vrije dag en met dat vooruitzicht wilde hij eigenlijk zijn humeur niet laten verpesten. Toch begon er onderhuids wel iets van spanning te ontstaan. Allerlei gedachten schoten er door zijn hoofd, misschien moest hij een paar vriendinnen van haar bellen om te vragen of zij wisten waar ze kon zijn. Tegen half negen nam hij contact op met het Gelre Ziekenhuis en na veel doorschakelen kreeg hij een collega van haar aan de lijn, die hem kon vertellen dat ze rond half zes een beetje gehaast uit het ziekenhuis was vertrokken. Ze had gezegd dat ze nog even een boodschap moest doen en daarna wilde gaan genieten van een vrije dag.

Nadat de verbinding was verbroken bleef Tom in gedachten verzonken tientallen seconden naar het scherm van zijn mobieltje staren en er kwamen gevoelens van oplopende spanning in hem op. Diep zuchtend legde hij zijn mobieltje vervolgens op de eettafel en intussen vroeg hij zich af wat er aan de hand kon zijn.

Natasja was min of meer met haar mobieltje getrouwd en buiten de uren dat ze voor haar werkzaamheden in de operatiekamer was, altijd en voor iedereen bereikbaar. Al was het maar een kort appje, ze reageerde altijd op zijn telefoontjes of berichtjes.

Naast opborrelende gevoelens van spanning ontstond er ook een vorm van boosheid, maar naarmate de tijd verstreek, kreeg het gevoel van onrust toch de overhand. Vervolgens belde hij met een paar vriendinnen van Natasja, maar er was niemand die na het middaguur nog contact met haar had gehad. En hoe vervelend het ook was, hij kon niets anders doen dan afwachten tot het moment wanneer ze thuis zou komen of iets van zich zou laten horen. Rond de klok van tien kon hij zich niet langer beheersen en belde hij de meldkamer van de politie, waar hij gelukkig een collega aan de lijn kreeg die hij goed kende en die stelde hem een beetje gerust.

“Luister Tom, het is voor ons een ongekend rustige avond en er zijn geen echte calamiteiten geweest. Dus ik kan je geruststellen. Ze is niet bij een of ander incident zoals een aanrijding of iets dergelijks betrokken,” en quasi grappend voegde hij eraan toe: “Met vrouwen kun je nu eenmaal geen goede afspraken maken. Ze zal nog wel even bij een vriendin langs zijn gegaan.”

Tom maakte een einde aan het gesprek. Hij was een beetje gerustgesteld en had geen zin om nog langer te praten met zijn collega van de meldkamer. Direct nadat hij het gesprek had beëindigd schoot er een gedachte door zijn hoofd. Ze hadden toch wel bij hem thuis afgesproken en niet in het appartement van Natasja? Misschien was ze wel in haar eigen huis en was ze daar niet lekker geworden of zoiets.

Een besluit was snel genomen. Gehaast reed hij naar het appartement van Natasja, maar zijn rit was tevergeefs. Hij had een sleutel van haar huis, maar zijn vriendin was er niet. Haar appartement maakte een opgeruimde indruk en haar auto stond ook niet op de parkeerplaats voor het gebouw. Tegen half elf was hij weer terug in zijn eigen huis. Zijn vele telefoontjes en appjes hadden geen enkele reactie opgeleverd. Langzamerhand had zijn boosheid plaats gemaakt voor gevoelens van spanning en ook van teleurstelling.

Hun gesprekken van de laatste tijd over het samenwonen waren in volstrekte harmonie verlopen. Natuurlijk vond Natasja het een hele stap, maar echte twijfels waren er volgens Tom niet meer. Of had hij zich daarin toch vergist en was Natasja nog niet toe aan die stap in hun relatie en misschien was ze daarom een beetje van slag en wilde ze even rust? Maar die gedachte duwde Tom direct weer weg. Natasja was een nuchtere vrouw en die zou hem dat zeker gewoon zeggen. In ieder geval zou ze nooit wegblijven zonder iets van zich te laten horen.

De volgende uren verliepen zonder dat Natasja iets van zich liet horen. Af en toe lag Tom even op de bank in de woonkamer, maar van slapen of rusten kwam niets terecht. Zijn gedachten bleven malen en regelmatig liep hij te ijsberen door de woonkamer. Pas tegen de ochtend viel hij een uurtje in een allesbehalve rustige slaap. Hij verkeerde voortdurend op de grens van slapen en waken. Intussen pijnigde hij zijn hersenen met allerlei vragen, maar logische antwoorden kwamen er niet. Tegen acht uur in de ochtend nam hij, nadat hij voor de zoveelste keer het nummer van Natasja had gebeld, een snelle douche. Hij dacht dat hij daardoor misschien een beetje een ander gevoel zou krijgen, maar niets was minder waar. Hij kreeg een kloppende hoofdpijn en het leek alsof zijn hoofd uit elkaar barstte. Hij slikte twee aspirines en dwong zichzelf een paar boterhammen te eten. Tegen half negen begon hij weer met telefoneren.

Natasja had geen verdere familie. Haar ouders waren overleden en ze was enig kind. Wel had ze af en toe contact met een nichtje in Portugal. Haar hartsvriendin Ellen wist ook niet waar Natasja kon zijn.

“Ik heb gisteravond een paar keer gebeld en appjes gestuurd, maar ik heb ook geen reactie gekregen,” klonk de verontruste stem van Ellen.

“Dit is niets voor Natasja en ik maak me zorgen, Tom. Ben je al bij haar thuis geweest?”

“Ja, gisteravond, maar daar was ze niet.”

Tom was blij dat hij even zijn zorgen en gevoelens kon delen met iemand anders en na een gesprekje van tien minuten maakten ze de afspraak dat Ellen haar vriendinnenkring zou bellen

om te horen wie er gisteren eventueel nog contact met Natasja had gehad.

Vanuit zijn beroepsachtergrond wist Tom dat de meeste verdwijningen vrijwel altijd eindigden met de terugkeer van de persoon die was verdwenen en vaak kwamen dan vooral allerlei privéproblemen boven tafel, waar de politie zich in het algemeen niet meer mee bemoeide. De verdwenen persoon was terecht en daar was voor de politie de kous mee af. Helaas kende Tom ook verdwijningen waarmee het jammer genoeg niet goed was afgelopen en bleek de verdwenen persoon het slachtoffer te zijn van moord of verkrachting.

Tegen tien uur hield hij het thuis niet meer uit en belde hij zijn direct leidinggevende, die hem zoals hij eigenlijk al had verwacht een beetje geruststelde en hem uitnodigde naar het bureau te komen, zodat ze even de ontstane situatie rustig konden bespreken.

Een half uurtje later zat Tom tegenover zijn leidinggevende, commissaris Leo Oosterom. Leo was een vijftiger en een jaar of tien ouder dan Tom. Met zijn grijzende haar en altijd aanwezige glimlach was het een vriendelijk overkomende man, maar achter dat innemende uiterlijk ging een man schuil die gehard was tijdens zijn jarenlange politiepraktijk. Een baas met wie Tom al een paar jaar op een plezierige manier samenwerkte. Natuurlijk hadden de mannen wel eens een verschil van mening over de aanpak van een onderzoek, maar hun houding was altijd gericht op het vinden van een oplossing waar ze allebei achter konden staan.

Nadat Leo een kop koffie voor zijn bezoeker had gehaald, klopte hij Tom op een vaderlijke manier een paar keer geruststellend op zijn schouder en toen hij tegenover hem ging zitten zei hij rustig: “Kop op, Tom. Ik kan me niet voorstellen dat Natasja zomaar wegblijft. Ik denk dat ze in de loop van de dag belt en met een alleszins aannemelijk excuus komt waarom ze gehandeld heeft zo ze gehandeld heeft. Ik ken haar niet echt, maar het lijkt me geen dame die in zeven sloten tegelijk loopt.”

Tom was gespannen en onbewust probeerde hij toch, zoals hij dat wel vaker deed, maar dan beroepshalve, dat niet te laten merken. Zuchtend antwoordde hij:

“Ik hoop dat je gelijk hebt Leo, maar dit alles past niet bij